

EXPUNERE DE MOTIVE

În condițiile prevederilor constituționale asupra dreptului la sănătate al cetățenilor, ale procesului de reformă în domeniul serviciilor de sănătate și ale provocărilor etapei actuale de creștere a calității actului medical și reducerii cheltuielilor aferente acestuia, se impune revizuirea unor acte normative specifice sănătății, astfel încât să se poată asigura acoperirea nevoilor de servicii de sănătate în mod eficient și echitabil pentru întreaga populație a României.

Domeniul asistenței medicale de urgență, reglementat prin Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu completările și modificările ulterioare, TITLUL IV - Sistemul național de asistență medicală de urgență și de prim ajutor calificat, ridică în acest sens o serie de aspecte ce necesită rezolvarea atât la nivel conceptual, cât și organizatoric și financiar, într-un cadru legislativ coerent și capabil să stimuleze creșterea calității actului medical specific, într-un mediu concurențial, dar și riguros în ceea ce privește efortul conjugat necesar unor intervenții în caz de calamități, dezastre naturale, accidente colective etc.

Astfel, deși prevederile actelor normative în vigoare afirmă dreptul cetățenilor la libera alegere a furnizorului de servicii de sănătate, în domeniul asistenței de urgență acest principiu este încălcat prin separația artificială realizată între furnizorii publici și privați de servicii specifice. Acest aspect discriminatoriu este în contradicție cu organizarea altor tipuri de asistență medicală, cum ar fi asistența primară – medicina de familie, ambulatoriul de specialitate și asistența spitalicească, unde au reglementat în mod firesc și eficient activitatea și colaborarea între furnizorii privați și publici, în interesul pacienților.

Discriminarea existentă între furnizorii publici și privați de servicii medicale de urgență nu are o bază reală, evaluarea și calitatea presupuse ale serviciilor publice și private nefiind reglementate într-un cadrul legislativ comun concurențial, această deficiență având efecte negative asupra siguranței pacientului, inclusiv în plan financiar și cooperare în caz de dezastre și calamități.

În condițiile unei penurii cronice de resurse financiare și umane, exacerbate în etapa actuală de criză economică, serviciile publice de urgență au fost depășite de nevoile reale de servicii specifice ale populației - a se vedea în acest sens servicii publice de ambulanțe județene cu doar 2-3 medici specialiști angajați, cazuri recent mediatizate de diferite disfuncționalități, mai ales în zonele sărace ale țării și unde lipsa unei posibile colaborări public-private pune în pericol viața cetățenilor.

Tot pe fondul unei lipse cronice de resurse financiare, imposibilitatea unităților publice de urgență de a oferi servicii medicale în sistem privat, duce la imposibilitatea paradoxală de a completa fondurile necesare funcționării acestor unități.

În perioada următoare și în România vor fi reglementate asigurările private de sănătate - resurse suplimentare firești și concurențiale de finanțare alături de asigurările de stat. În pregătirea acestui nou mod de finanțare și asistență medicală de urgență este nevoie de un cadru legislativ permisiv, capabil să reducă presiunea asupra

bugetului de stat și asigurărilor publice de sănătate, prin accesul neîngrădit la aceste fonduri și în baza liberei opțiuni a pacientului. În acest sens unitățile prestatoare de servicii de sănătate, atât publice, cât și private, trebuie să poată accesa toate tipurile de finanțare, de la bugetul de stat, de la asigurările publice și private, prin plata directă și donații, legiuitorului revenindu-i sarcina de a balansa acest acces la resursele financiare pentru a se obține o acoperire cât mai bună a nevoilor de servicii în condiții de maximă accesibilitate, acceptabilitate, eficiență și eficacitate pentru cetățeni.

Un alt element care necesită reglementarea în plan legislativ este acela de a crea un cadru colaborativ public-privat, inclusiv în domeniul asistenței medicale de urgență, astfel încât să poată fi acceptate, promovate și aplicate cele mai eficiente modalități de a oferi serviciile de specialitate necesare acoperirii nevoilor, atât pentru activitatea de rutină, cât și pentru intervențiile conjugate în caz de dezastre și calamități.

Mecanismele și modalitățile de control ale calității actului medical în urgență necesită, de asemenea, prevederi legislative clare, nediscriminatorii public – privat și mai ales independența de orice interpretări cu caracter personal, bazate pe aspecte concrete și evidențiabile.

Completările și modificările ulterioare la Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății nu au reglementat corespunzător domeniul primului ajutor necesar pacienților, nici în prezent nefiind definite primul ajutor calificat neinstituționalizat și instituționalizat, activități ce sunt de rutină și cu frecvența cea mai crescută în situația punerii în pericol a funcțiilor vitale în caz de accident, sau acutizare a unei boli.

În schimb, apar în lege unele prevederi ce sunt susceptibile de modificare prin evoluție tehnologică, sau la nivel de reglementare greșit. Astfel, dotările anumitor tipuri de ambulante, modalități de acțiune cu anumite tehnologii este necesar să fie reglementate la nivel de norme de aplicare a legii, hotărâri ale Guvernului, sau chiar ordine ale ministrului.

Având în vedere considerentele menționate, am inițiat propunerea legislativă anexată, pe care o supunem spre adoptare Parlamentului în procedură de urgență.

INIȚIATORI:

Deputat PD-L – Valeriu Tabără

Deputat PD-L – Petru Movilă

Deputat PD-L – Mircea Toader

Deputat PD-L- Constantin Chirilă

Deputat PD-L – Mircea Giurgiu